

"Αστράψε κι' ό Ψηλορείτης
 από χρόνια λαμπερός,
 κι' ό Μινώταυρος τής Κρήτης
 έδρουχθη τρομερός.

Κόσμοι πόθων διαπύρων
 τής καρδιάς ζεσαπτερόνουν,
 μέσα σ' αίματα μαρτύρων
 τριανταφυλλιάς φυτρώνουν.

Κ' έβλεπα πτερυγισμούς,
 κι' άκουσα και παρλασμούς
 άφρισμένου καταρράκτη.

Κι' άστραψαν πολλών ματιάς,
 κι' έξαφν' άναψαν φωτιάς,
 πούμειναν πρό χρόνων στάκτη.

Κ' έγώ τότε, φουκαρέ,
 'πέταξα με τά φτερά
 άεροπορόντος νού
 σέ καιρούς φρενοπαθείς,
 πούάλεθαν οι Προμηθεΐς
 θεϊον πύρ εξ ουρανού.

Και' θυμήθηκα τούς χρόνους, που τούς ύμνησες και σύ,
 που μάς έκανε μεγάλους τό πολύπαθο νησί,
 και τής γής τής έλευθέρας έτρεχαν τά παλληκάρια
 νά ποτίσουνε τής Κρήτης τά κατάξερρα χορτάρια.

Τι καιροί κι' έκεινοι τότε,
 προσφιλείς συμπατριώται.
 Χρόνοι πόθου μυστικού,
 χρόνοι πλούφου ψυχικού.

'Εποχή για φασουλάδα,
 πούάλεγαν για τήν Ελλάδα
 πώς τής Μιχαλοΐς χρωστά.

'Εποχή πατριωτών
 κι' έμβροντήτων ποιητών,
 που δεν είχαν ποσοστά.

Χρόνοι για πολεμάρχους με τρύπια μαντζίσολα,
 χρόνοι για τόν Έρνανή και για τήν Δόνα—Σόλα,
 στίχοι ρομαντικοί
 και μέσα σ' τήν Ερώπη,
 μούρα κι' έδω κι' εκεί,
 και φαντασιολόγοι.

Χρόνοι για Ριγκολέτο
 και για ζερό κουρέτο
 και ναργιλέ σ' τούς Στύλους.

Χρόνοι, βρε Φασουλή,
 που δέκανε πολλοί
 λουκάνικα σ' τούς σκύλους.

Χρόνοι παλαβής παρλατς,
 δίχως τόσου έπως τώρα
 κηδεμόνας και προστάτας,
 που μάς κβόνουε τήν σφάρα.

Χρόνια δίχως νού και γνόσι,
 που' πετούσαν σ' τά χαμένα,

και δεν' φέρναι κανένα
 για νά μάς διοργανώσι.

Χρόνια δίχως Άγγλογάλλους,
 που με δίσκο τούς μεγάλους
 δεν τούς' πέρναιε παγάνα.

Χρόνια μοναχά για γέρο,
 που κανείς σάν τόν Καμπέρο
 δεν' πετούσε με διπλάνα.

Χρόνια φτάνειας χρόνια σάβλας, χρόνια δίχως φιστυτού,
 χρόνια Φασουλή κοπρίτη,
 που δεν έβλεπε τής λογχίνας τού δικού μας τού Στρατού
 νά λογχίζουε τήν Κρήτη.

Τά παιδιά τά τιμημένα
 τρέχουν τρέχουν λογχισμένα
 και με ρούχα ξεσηγισμένα.

Τρέχουν τρέχουν όλοσ'ια
 'στη Βουλή μας με' άλλων,
 διασπών παλληκαρίσια
 πυκνάς ζώνιας στρατευμάτων.

Κατ' αΐτων όμοιου ίππεΐς
 κι' άλογα τής άστραψής,
 πλην αΐτοι τούς σταματούν
 κι' ίππων χαλινούς κρατούν.

Τραγωδιών ήμέρα,
 καιψιμένη, Φασουλή,
 κι' ή κόμη σ' τήν μητέρα
 έτσι πικρά μιλεί:

Πόνος μητροΐς και θυγατροΐς.

Πώς σήμερα λογχίζεις τήν κόρη σου σκληρά,
 όπου τήν άγκαλιά σου χρόνους τήν λαχταρά;

Τά ρούχα μου ξεσχίζεις;
 τήν κόρη σου λογχίζεις,
 τών Προστατών τήν δουλα;

Πώς έκανες για' μένα
 σέ χρόνια περασμένα
 μήν τό ξεχχες, μακνούλα.

Κι' ή μάνα κρυφοκλαΐει
 κι' αΐτά σ' τήν κόρη λέει,
 που δεν άκουει τώρα σάν κι' άλλοτε πολλὰς
 τής μάνας συμβουλὰς.

'Εγώ κι' άν σέ λογχίζω με τό δικό μου χέρι,
 μόν' ό Θεός τό ξέρει
 τί πόνου που τόν έχω, τί μητρική λαχταρά...
 άς ύφεται για τόυτο τών Προστατών ή σφάρα.

Κι' άν τώρα σέ κτυπώ
 και σέ κατακτυπώ,
 τό κάνω για θυσία...
 τό θέλ' ή Προστασία.

Γρά σένα τὴν πολυπαθὴ μὲ τῶν χρόνων πόνοι,
 κι' ἂν σὲ λογιζέω σήμερα τὰ δύστυχα παιδιὰ μου,
 κάθε γιὰ σένα λόγισμα τὴν μάνια σου πληγνύει,
 καὶ τὰ σχισμένα τοῦχα σου ζεσθίζου τὴν καρδιά μου.

Ἐἶπεν αὐτὰ, καὶ τότε
 δακρύζουσι πατριῶται,
 λαὸς καὶ στρατιῶται.

Μικρῶν μεγάλων ἔβλεπα τὰ μάτια βουρκωμένα,
 δακρύζουσι μὲ τὸν λαὸ κι' ὑπλάται λοχιοφόροι...
 τὰ δάκρυά των ἔκανεν καὶ τὸν ψυχρὸν ἔμενα
 νὰ ῥῆσα δύο δάκρυα γιὰ μάννα καὶ γιὰ κόρη.

Ἐντίκρουσα μὲ δάκρυα παλληκαρῶν ματιαῖς,
 ἐπόσεσ γιὰ τοὺς καίμους τῆς σκλάβας ἡ ψυχῆ μου,
 κι' ἦσαν αὐτὰ τὰ δάκρυα δροσῆς σταλαγματιαῖς
 μὲς στὸν αὐχμὸν τὸν πνιγρὸν τῆς ψυχικῆς ἐρήμου.

Καὶ σὲν πέρασαν ἐμπρός μου
 ἔξασα τῆς συμφοράς,
 μ' ὄνειρα πετοῦσα πλάνα.

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου
 εἶδα νὰ γενοῦν χαραῖς
 γιὰ τὴν κόρη καὶ τὴν μάννα.

Συγκινεῖται κι' οἱ σκληροί,
 παντοῦ δάκρυα πλημμυρεῖ,
 πολυδάκρυτος ἡμέρα.

Κι' εἶπα: τί χαρὰ μεγάλη,
 ποῦ δακρύσαμε καὶ πάλι
 γιὰ τὴν δόλια τὴν μητέρα.

Κι' ἄκουσα νὰ ἔγγη
 μὲ ζητωκραυγῆ
 μὲς ἀπὸ τὰ σπλάχνα κόσμου δακρυσμένου,
 κόσμου πονεμμένου.

Τι κραυγὴ μεγάλη
 κι' ἀπὸ τοὺς ἐν τέλει,
 ποῦ θαρρεῖς πὼς θέλει
 τάξει του νὰ βγάλῃ
 γιὰ τὴν καταφρόνια,
 ποῦ τὸν τρώει χρόνια.

Τότε ζητωκραυγῶ
 μὲ κάθε συμπόλιτη,
 κι' ἐνόμισα κι' ἐγὼ
 πὼς πῆραμε τὴν Κρήτη.

Τὸτ' ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
 ὁ λαὸς ἐπευφημεῖ
 τοὺς διώξαντας τυράννους,
 ποῦ σὲ λόγους προχωροῦν
 καὶ νομίζεις πὼς φοροῦν
 νικητῶν φωτοστεφάνους.

Καὶ τοῦ κείνου ἡ Βουλὴ
 σκούει γιὰ τοὺς Κρήτας ζήτη,
 κι' ἐγὼ τρέω, Φασουλᾶ,
 καὶ τὴν ἔνοσην κηρύττω.

Μὰ δάκρυσε μαζί μου καὶ σὺ, παλ' ἠσκακάτη,
 κι' ὅπουταν γιὰ πατρίδα νοιάθης ὕγρὸ τὸ μάτι,
 τότε νὰ μὴ λυπησῶ, τότε νὰ μὴ λυπῆς,
 πλὴν ἔλαπιε καὶ θάρρει

πὼς σὲ Προστάτας φίλους ὀργήγορα θὰ πῆς
 νὰ πά, ουνε ποδάρι.

Ἔμάννα σὺ, ποῦ μὲ Στρατοῦς κτυπῆς ὀργανωμένους
 τοὺς βουλ' ἠφόρους τῶν Κρητῶν καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους,
 ποσάκις δὲν ἠθέλησες ἐνώσεις νὰ φωνάζης,
 ποσάκις ὑπὲρ τῶν Κρητῶν δὲν ἔγινε θυσία,
 ποσάκις δὲν ἠθέλησες καὶ τούτους νὰ συναῆξῃς
 ὅπως ὑπὸ τὰς πτερυγὰς ὄρνις τὰ νεοσύσια.

Μάννα, ποῦ λιθοβολεῖς
 τοὺς μετὰ Χριστὸν προσήτας,
 καὶ στὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς
 δὲν καθίζεις καὶ τοὺς Κρήτας,
 πὼς μὲ τούτους ὑποφέρεις, πὼς μὲ τούτους συγκινεῖται,
 πὼς τοὺς θλίπεις δακρυσμένη,
 καὶ τὸ δάκρυ σου σημαίνει
 πὼς κρυφὸς ἂν πνίγῃς πόθους, μὰ ποτὲ δὲν τοὺς ἀρτεῖται.

Νέα Βουλὴ κι' ἀναβολή.

Φ. —

Ὁ Λευτέρης
 καθὼς ἔρρει,
 Περικλέτο μπουνοτάλῃ,
 τὰ κατὰφερε καλὰ.

Καλὰ στὴν γῆν κρατούμενος,
 μὰ κι' ἀεροβατῶν,
 μὰ καὶ χειροκροτούμενος,
 μὰ καὶ χειροκροτῶν
 γυμνάσια Στρατῶν.

Ἀποδείξας ἐν πολλοῖς
 σὲ καμπύσους προσφιλεῖς
 πὼς μαλαῖο δὲν ἔγουν κόκκον,
 κι' ἀναδείξας τῆς Βουλῆς
 Πρῶδρον τὸν Τσιριμώκιο,
 καὶ Δικαιοσόνους νέου Ἵπουργὸν τὸν Ρακτιβάν,
 πάντων δι' αὐτὸ κραζόντων: ἔλελεῦ, εἶοι κι' εἶδαν.

Ἐκ μαχῶν μετακομίσας ὅτ' ἀς κλεινὰς ἰσοστέφανους
 τοὺς Δραγόνους, τοὺς Οὐλάειους,
 κι' ἀπελθῆσας δι' αὐτῶν
 τὴν ομάδα τῶν Κρητῶν.

Λογχοφόρους παρατάξας
 κι' ἀκονίσας σακαράκας,
 καὶ λογιῆσας καὶ πατάξας
 Κρητικῶν ἀόπλων βράκας.

Πλὴν κατόπιν μετ' ἐκείνων
 ὀμιλῆσας κατ' ἴδιαν,
 κι' ἔσυγᾶσας τῶν Ἑλλήνων
 τὴν ἀνήσυχον καρδίαν.

Πρὸς διάσωσιν τοῦ γένους ἐκ τῆς αἰματοχυμίας
 διασπάς ἄψε σβύσε τὰς μεγάλας ἐργασίας
 τοῦ κλεινοῦ Βουλευτηρίου
 μέχρι πρώτης Ὀκτωβρίου,
 εὐχαρίστησε τοὺς Κρήτας, εὐχαρίστησε κι' ἔμας,
 ποῦ γλυτώσαμε συγκρούσεις
 στὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας,
 καὶ μετελάδες μὲ τοὺς Τούρκους καὶ πολέμων ἀφορμὰς.

Πλὴν ἱκανοποιῆθη μ' ἔμας ἐκ περισσοῦ
 κι' ἡ ξένη Προστασία κι' ἡ προσφιλιῆς φεσοῦ,
 κι' ὁ Βενιζέλος πάλι τὰ βόλεψε καλὰ,
 κι' εὖγε τοῦ λέν οἱ Τούρκοι, κι' ἔρπει χατῶ-δα.